

(...)

S nagyon szeretlek én. Csudálatos szavad
haragvó szíved hányszor hallgatom, –
szavad, mely úri klubba tört és szívedet,
mely mint a vészmadárnak szárnycsapása vert,
Pozsony felett viharmadárként verdesett!

(1952)

Hidas Antal

AZON A DÉLUTÁN

Ha ott lettem volna.

Izmokban nála erősebb.
Termetre nála magasabb.
És százhusz évvel – később – bölcsebb,
megmarkoltam volna őt:

- Ne a kukoricásba!
- Hát hová az ördöghovába?
- A patak felé, Sándor. Add a kezed!
- Minek? hisz minden elveszett.
- Könyörgök.
- Haggy!

...Álmomban mégis jött velem.
Nem!
Orsova. Átkelt a vizen.
Nem!
Bem-Murát pasához menekült.
Nem!
Barrikádról véresen,
Párisban hetvenegyben.
Nem!
Elpusztult Cayenben.
Nem!
Londonban a Lever-Streeten
azt mondta búsan Marxnak:
– Olvastam Kiáltványát,
de nékem az egész népem
proletariátus!

(1972)

Petőfi új, 2015-ben felállított sírja a Kerepesi temetőben